

RAPPORT

Rödgrön röra i EU-politiken

En granskning av de rödgröna partiernas EU-politik

2010-06-27

- Kan man i längden samarbeta med två partier som säger att man ska lämna den europeiska unionen? Vad är ditt svar på den frågan?

- Jag tycker att det är ett jätteproblem.

Varför?

- Man kan inte skilja någon politisk fråga från den europeiska unionen. Vi är med i EU, och varje regering måste med hull och hår kunna gå in i samarbetet. Då är det förstås problem, för att uttrycka det milt, att samarbeta med partier som tycker att vi ska lämna det där. Vilken trovärdighet ger det?

Mona Sahlin, intervjuad i SvD 24 april 2007

Inledning

Vårt medlemskap i Europeiska Unionen (EU) är av strategisk betydelse för Sveriges välbefinnande och säkerhet. Uppemot 70 procent av besluten i riksdagen rör EU. Synen på EU är en av de frågor där avgrunden är störst mellan blocken. Enligt Dagens Nyheter (den 27 juni) kommer de rödgröna inom kort presentera en gemensam EU-politik inför valet. De rödgröna har i skrivande stund inte bekräftat att den text som DN publicerar är deras gemensamma EU-politik, men vår rapport utgår likväl från att uppgifterna i DN stämmer.

Vänsteropposition är i grunden djupt splittrad i flera sakfrågor på EU-området. Framför allt är de oeniga i den grundläggande frågan om Sverige ska vara med i EU eller inte. Socialdemokraterna säger ja till EU även om det internt råder delade meningar. Miljöpartiet "accepterar" EU, men partiet är fortfarande djupt EU-skeptiskt. Vänsterpartiet förordar i sitt partiprogram att EU ska upplösas.

Alliansens stöd för EU är gediget och glasklart. Vi är inga vindflöjlar som ändrar oss när opinionens vindar ändrar riktning. Sedan alliansregeringen tillträdde har Sveriges röst i EU blivit tyngre och tydligare. Vi älskar inte allt EU gör, men för att seriöst kunna förändra måste man ha en trovärdig grund. Med en rödgrön regering talar mycket för att Sverige kommer att sakna kompass, segel, motor och roder i EU.

Stockholm den 27 juni 2010

Birgitta Ohlsson
Sveriges EU-minister

Innehållsförteckning

1. Svenska folket gillar EU	5
2. Socialdemokraterna vill begrava EU-politiken	5
Socialdemokraterna splittrade om EU	5
3. Vänsterpartiet vill upplösa EU	6
70 procent av Vänsterpartiets väljare är emot EU	6
Vänsterpartiets valplattform berör inte EU	7
4. Miljöpartiet vill bakbinda EU	7
MP vill bakbinda EU	8
MP vill ha kommunal utrikespolitik	8
MP vill inte att EU ska bekämpa brottslighet	8
5. En gemensam rödgrön EU-politik?	9
EU:s globala roll	9
Ekonomi och skuld kris	10
Tillväxt och jobb	11
Klimatet	11
Handels- och jordbrukspolitiken	12
6. Rödgrön röra i EU-politiken vid maktskifte	12

1. Svenska folket gillar EU

EU-politiken är viktig för svenska folket. För första gången sedan Sverige anslöt sig till den Europeiska unionen är i dag en majoritet av befolkningen positivt inställda till medlemskapet. 56 procent av svenskarna uppger att de är för medlemskap i EU i maj 2010 enligt SCB. En opinionsundersökning från SOM-institutet, som genomfördes hösten 2009, visar att 51 procent av de svarande är för Sveriges medlemskap i EU, 23 procent säger sig vara emot medan 26 procent är utan åsikt.

Ända sedan 2002 har fler svenskar varit positiva till EU än negativa. Den tydliga EU-politik som alliansregeringen står för, liksom Sveriges ordförandeskap i EU hösten 2009, är två tänkbara förklaringar till svenskarnas förändrade syn på Europasamarbetet.

Den mest uppseendeväckande förändringen är att kvinnor som varit de största EU-skeptikerna, blivit mer positiva till EU än män. Även ungdomar och personer med lägre utbildning har förändrat sin syn på EU. I en undersökning som Synovate gjorde för Regeringskansliet i december 2009 instämde 80 procent av kvinnorna helt eller delvis i påståendet att Sveriges EU-medlemskap är något självklart. Det är en ökning med tolv procentenheter jämfört med 2007, när frågan ställdes för första gången.

EU är ett politikområde som inget seriöst politiskt parti som har ambitionen att leda Sverige kan förbigå. Väljarna förtjänar att få mer än ytliga svar från de rödgröna om hur deras EU-politik kommer att gestalta sig i regeringsställning.

2. Socialdemokraterna vill begrava EU-politiken

Enligt Mona Sahlin är EU den bästa kraften mot "krig och förtryck, för fred och demokrati och en bättre miljö".

Sahlins budskap till v och mp är tydligt: släpp utträdeskravet.

Vissa saker är som en spärr, som man måste förbi. Så stor och viktig tycker jag att EU-frågan är.

Mona Sahlin, intervjuad i SvD 24 april 2007

Socialdemokraterna påstår att de vill att Sverige ska vara en aktiv och konstruktiv del av det europeiska samarbetet. EU ska stå på människornas och miljöns sida, vara en kraftfull röst för demokrati, fred och solidaritet i världen.

Socialdemokraternas partiledare och de rödgrönas statsministerkandidat Mona Sahlin har vid flera tillfällen uttalat att Sveriges medlemskap i EU är en politisk prioriterad angelägenhet. I en intervju i Svenska Dagbladet den 24 april 2007 skräder hon inte orden när det gäller Miljöpartiets och Vänsterpartiets negativa syn på EU. Mona Sahlin erkänner att varje svensk regering måste med "hull och hår" kunna ingå i EU-samarbetet och att en regering som har partier som vill lämna EU inte är trovärdig.

Socialdemokraterna splittrade om EU

Mona Sahlin har inte hela sitt parti bakom sig när hon talar om hur viktigt EU-engagemanget är för en svensk regering. Det är inte enbart mellan de rödgröna partierna som det finns meningsskiljaktigheter. Socialdemokraterna är kluvna internt, trots att partiet officiellt är för både EU och euron.

I valet till Europaparlamentet 2009 toppades Socialdemokraternas lista av EU-negativa Marita Ulvskog som röstade nej till Sveriges medlemskap i EU 1994. Den öppet EU-skeptiska europaparlamentarikern Anna Hedh är invald för en andra mandatperiod i Europaparlamentet. Hon är även ordförande för socialdemokraternas nätverk ”Socialdemokratiska EU-kritiker”. I ett pressmeddelande från årsmötet den 23 mars 2009 uttalar sig Hedh, som nyvald ordförande för nätverket, om att EU har blivit ett högerns instrument och att EU ska reduceras till att vara ett samarbete mellan självständiga nationer.

3. Vänsterpartiet vill upplösa EU

Vårt mål är att ersätta EU:s odemokratiska beslutsformer och fördragsfästa kapitalism med en alleuropeisk samverkan grundad på demokratiska principer. Det kräver att EU upplöses.

Vänsterpartiets partiprogram

Vänsterpartiet strävar inte bara efter att Sverige ska lämna unionen utan har även ambitionen att upplösa EU. Vänsterpartiet har en negativ syn på det europeiska samarbetet. EU beskrivs i partiprogrammet som ett samarbete som inte uppfyller minimikraven på en demokrati, där Europaparlamentet har en svag demokratisk legitimitet och ”där kapitalets frihet är överordnad princip”.

Vänsterpartiet vill ersätta EU med en alleuropeisk samverkan grundad på demokratiska principer. Men att reformera EU är, enligt partiprogrammet, en illusion så länge inte kapitalets intressen pressas tillbaka. Sverige ska inte bara utmana USA utan även EU och det internationella kapitalets maktanspråk.

70 procent av Vänsterpartiets väljare är emot EU

Andelen för Sveriges EU-medlemskap varierar mellan cirka 30 procent (Vänsterpartiet) och cirka 83 procent (Folkpartiet) i maj 2010.

EU- och eurosympatier i maj 2010, enligt SCB

EU är en knäckfråga för det rödgröna samarbetet. Men Vänsterpartiet skjuter den oundvikliga uppgörelsen framför sig. Inte förrän 2011, ett år efter valet, ska partiprogrammets krav på svenskt utträde och upplösning av EU diskuteras. Det innebär att Sverige vid ett eventuellt maktskifte kommer att ledas av en regering som har ministrar som representerar ett parti som vill upplösa EU.

Det är dessutom oklart om det blir en omprövning. Motståndet mot EU är fortsatt starkt inom partiet. Enligt SOM-institutet var enbart 19 procent av Vänsterpartiets väljare positiva till EU för drygt ett år sedan. Vänsterpartiets sympatisörer till och med mindre EU-positiva än Sverigedemokraternas.

När man tar del av det rödgröna programmet ”En rödgrön politik för Sveriges relationer med världens länder” är det tydligt att Vänsterpartiets syn på världen fått genomslag i det rödgröna samarbetet. Med tanke på det gemensamma rödgröna kravet på ett tillbakadragande av amerikanska militärbaser i talar mycket för att Vänsterpartiet har ett inflytande som inte ska underskattas i oppositionens samarbete.

Flera ledande vänsterpartister är profilerade EU-skeptiker. Ett exempel är partiets europaparlamentariker Eva-Britt Svensson som bland annat är förste vice ordförande i organisationen Folkrörelsen Nej till EU.

Sverige ska vara ett självständigt och demokratiskt land. För att kunna vara det måste vi lämna Europeiska Unionen. Vi vill att svenska folket i en ny folkomröstning ska kunna ta ställning till fortsatt medlemskap.

Folkrörelsen Nej till EU:s hemsida

Vänsterpartiets valplattform berör inte EU

Vänsterpartiet har nästan inte tagit fram någon politik som rör EU. Och partiet verkar inte ha några planer på det. Vänsterpartiet antog sin valplattform den 9 maj 2010. Valplattformen innehåller inget avsnitt om EU-politik. Plattformen tar upp endast tre sakfrågor med direkt EU-anknytning, alla tre handlar om vad Vänsterpartiet säger nej till:

1. Alliansfritt Sverige
2. Ta hem svenska trupperna från Afghanistan
3. Ta bort IPRED-lagen

Lars Ohlys avslutningstal på kongressen i maj innehöll inte en enda mening om EU. Det närmaste man kommer är Vänsterpartiets krav på att svenska trupper ska ut ur Afghanistan. I utrikesdebatten den 7 juni 2010 berörde Vänsterpartiet knappt EU. Hans Linde (V) argumenterade endast för att Sverige ska kräva att associeringsavtalet mellan Israel och EU skulle hävas och införandet av sanktioner mot delar av den israeliska ekonomin.

4. Miljöpartiet vill bakbinda EU

Vi vill att Sverige ska lämna EU.

Miljöpartiets partiprogram 2010

Miljöpartiets hållning är numera att partiet "accepterar" EU. I partiprogrammet, som går att ladda ner på partiets hemsida, deklarerar emellertid fortfarande att Miljöpartiet är motståndare till EU. Likt Vänsterpartiet har Miljöpartiet flera ledande politiker som är kritiska till EU. Carl Schlyter toppade Miljöpartiets lista i valet till Europaparlamentet 2009 och är öppet EU-negativ. Max Andersson är riksdagsledamot, partistyrelsemedlem och ersättare i EU-nämnden för MP. I en ledare i Miljömagasinet nr 36/08 skriver han:

Målsättningen om att lämna EU är inte bara principiellt riktig. Det är också en stor tillgång i den praktiska politiken. Den gör vår politik tydlig, och den kommer att göra det mycket lättare för oss att fortsätta vara EU-kritiker om vi kommer in i regeringen.

Miljöpartiets nedtonade EU-kritik och acceptans för unionen är enbart tunn fernissa. Drivkraften bakom omsvängningen är inte övertygelse utan politisk taktik. Miljöpartiet har insett att om partiet ska växa krävs en ändrad inställning till det europeiska samarbetet eftersom EU är populärt bland väljarna.

Miljöpartiets valmanifest från den 4 juni 2010 innehåller bara vad partiet säger nej till i EU. Ingenting om vad partiet vill bejaka och utveckla. Anmärkningsvärt är att Miljöpartiet helt undviker att ta upp vilken roll EU kan spela för miljön, trots att just miljön uppgavs vara det tyngsta skälet till partiets plötsliga omsvängning i EU-frågan. Om man undantar material inför klimattoppmötet i december finner läsaren nästan ingenting om EU och miljön på Miljöpartiets hemsida.

MP vill bakbinda EU

En av de saker som miljöpartiet uppskattar med Lissabonfördraget är införandet av en utträdesparagraf (artikel 50).

”Smalare men vassare EU’ blev ’fetare och bredare EU’”, rapport från Miljöpartiet

Miljöpartiet påstår sig vara för EU – men det är en bakbunden union partiet strävar efter. Partiet anser att Lissabonfördraget står i strid med Sveriges grundlag och att det innebär en ”massiv överföring av makt” till EU. En av de få saker som MP uppskattar med det nya fördraget är symptomatiskt att det finns en utträdesparagraf.

MP är motståndare till att EU ska ha en aktiv global roll. Därmed säger språkrören Maria Wetterstrand och Peter Eriksson nej till att EU ska ges starkare mandat att vara en pådrivande aktör när det gäller mänskliga rättigheter, krishantering, brottsbekämpning och mycket annat.

MP vill ha kommunal utrikespolitik

Lobbyister från resursstarka särintressen spelar på ständig hemmaplan och när planen vidgas till världsnivå som i EU - eller världsnivå som i WTO - så är företrädare för miljöintressen, fackföreningar eller småföretagsamhet mer eller mindre dömda att förlora.

”Kommunal utrikespolitik”, rapport från Miljöpartiet

Istället för att ge EU en starkare roll globalt förespråkar Miljöpartiet en decentraliserad handläggning av Sveriges omvärldsrelationer. En kommunal utrikes- och biståndspolitik, där kommuner ska ha inflytande över dessa politikområden.

I rapporten ”Kommunal utrikespolitik” uttrycker MP en negativ syn på möjligheten att använda EU som ett verktyg för förändring. Om man har en sådan dyster grundsyn på internationellt samarbete är det inte märkligt att MP inte hyser någon större tilltro till den europeiska gemenskapen. Man kan fråga sig hur partiet påstådda brist på enighet mellan länder plötsligt ska vändas till internationell enighet om beslut fattas på lokal nivå.

MP vill inte att EU ska bekämpa brottslighet

Miljöpartiet anser inte att till exempel EU:s polisbyrå Europol ska ha operativ befogenhet i de enskilda medlemsländerna. Vi tror inte heller på överstatlighet inom detta område utan tror att det är viktigt att betona enskilda staters roll /.../

Miljöpartiet anser

• att inrättandet av en åklagarmyndighet i EU dels inte är sakligt befogat och dels är ett steg i riktning att göra EU till en stat och därför inte bör genomföras.

Smalare men vassare EU blev fetare och bredare EU, rapport av Miljöpartiet

En viktig anledning till att en majoritet av svenskarna numera är EU-positiva är att unionen bekämpar gränsöverskridande brottslighet. Men Miljöpartiet säger, likt Vänsterpartiet, konsekvent nej till att EU ska få ökat mandat för att stoppa människohandel, narkotikasmuggling och terrorism. Att Vänsterpartiet är motståndare är inte förvånande eftersom de ifrågasätter hela EU-projektet i grunden, men mot bakgrund av att MP numera säger sig acceptera EU framstår den djupa oviljan som märklig.

- MP vill varken ha EU-polis eller EU:s åklagarsamarbete Eurojust.
- MP vill att vetorätten i rättsliga och inrikes frågor ska finnas kvar.
- MP vill att polissamarbete endast ska ske i mellanstatliga samarbetsorgan.

Alla svenska riksdagspartier vill bekämpa den moderna slavhandeln i Europa. Men Miljöpartiet och Vänsterpartiet vill inte ta fram verktyg i den kampen. EU-kommissionären Cecilia Malmström presenterade i mars 2010 ett förslag till direktiv om bekämpning av människohandel. Direktivet innehåller bestämmelser om utvidgad kriminalisering av människohandel, kriminalisering av medhjälp och försök till människohandel, skärpta straff och utvidgad jurisdiktion. Direktivet antogs den 4 juni av EU:s justitieministrar. Med Miljöpartiets åsikter skulle det vara omöjligt att komma överens om detta inom EU.

5. En gemensam rödgrön EU-politik?

EU:s globala roll

Genom Lissabonfördraget har EU fått mandat att utveckla en starkare global roll med en utrikesminister och en utrikes tjänst. I utrikesdeklarationen för 2010 förhåller sig alliansregeringen till denna nya roll på följande sätt:

[Lissabonfördraget] innebär ett avgörande steg för att stärka den Europeiska unionen som global aktör genom att matcha dess ekonomiska tyngd med politisk kraft. Europa har därigenom fått nya möjligheter att utforma den internationella utvecklingen utifrån europeiska intressen och värderingar. Det är regeringens främsta utrikespolitiska prioritet att verka för att så fullt ut kan ske.

De rödgröna duckar för samma frågeställning.

”EU spelar en central roll i det globala internationella samarbetet...Om EU ska bli en trovärdig och stark global aktör krävs politiskt ledarskap och att unionen klarar att leverera egna framgångar speciellt inom jobb och klimat. Vi är kritiska till den politik som förts de senaste åren på dessa områden.”

Ur den kommande rödgröna slutrapporten om utrikespolitiken (enligt DN)

Vänsteroppositionen är alltså kritisk mot EU:s roll som global aktör. Det framgår däremot inte vad de är kritiska mot. Bortsett från ambitionen att EU ska ”agera för hållbar utveckling, fred, demokrati, jämställdhet och rättvisa i världen” innehåller avsnittet inte någon vägledning om hur de rödgröna vill utveckla EU:s globala roll. Mot bakgrund av att Miljöpartiet och

Vänsterpartiet är motståndare till att EU har en gemensam utrikespolitik är det förståeligt, men för alla som vet hur dagens svenska utrikespolitik fungerar är det absurt.

De rödgröna är även kritiska till att EU har en gemensam krishanteringsförmåga. Unionen har sedan nästan tio år tillbaka en stående krishanteringsstyrka som kan sättas in vid hot mot internationell fred och säkerhet. Sverige ledde under 2008 denna styrka. Nästa gång det är vår tur att ställa upp är 2011. Alliansen har redan sagt ja till att delta. De rödgröna säger tydligt nej.

Under tio år har EU dessutom genomfört 22 fredsinsatser på tre kontinenter. Som enda EU-land har Sverige bidragit till samtliga dessa insatser. Med en rödgrön regering med inflytande från MP och V är risken stor att Sveriges insatser på detta område blockeras.

Ekonomi och skuldkris

*Ute i Europa tvingas grekerna nu senarelägga sin pensionsålder. Är era förslag realistiska?
- Ja, det tycker jag man kan säga.*

Peter Eriksson om 35-timmars arbetsvecka och friår, intervju SVT 25 maj 2010

Sedan en tid tillbaka överskuggas den europeiska debatten av Europas skuldkris. Utvecklingen illustrerar tydligt det ömsesidiga beroendet mellan EU:s medlemsländer och hur vi alla påverkas av skuldkrisen och de åtgärder som EU vidtar för länder som drabbas av statsfinansiella problem. Sverige har också varit drivande för att EU ska vidta åtgärder för att skärpa den finanspolitiska disciplinen och undvika liknande kriser i framtiden.

Den kommande rödgröna rapporten saknar en gemensam politik för de utmaningar som föranleds av Europas skuldkris. Vår kartläggning visar att vänsteroppositionen även hade helt olika politik för att bemöta finanskrisen. Socialdemokraterna röstade i riksdagens EU-nämnd för EU-uppgörelsen om åtgärder mot finanskrisen. De står även fullt ut bakom det ekonomisk-politiska ramverk som de själva var med och drev igenom efter 1990-talskrisen. Vänsterpartiet reserverade sig däremot mot EU:s krisuppgörelse till förmån för "en alternativ ekonomisk världsordning". Partiet har länge motsatt sig det ekonomisk-politiska ramverket och Riksbankens oberoende.

Den ekonomiska krisen i länder som Lettland, Ungern, Grekland, Spanien och t.o.m. Storbritannien beror i grund och botten på att staten har haft för stora utgifter i förhållande till sina intäkter. Sverige behöver en regering som ser sambanden mellan jobb och starka offentliga finanser. Men de rödgröna förespråkar en ekonomisk politik som går stick i stäv med detta.

Alla de tre rödgröna partier vill förtidspensionera svenskarna vid 58 års ålder. Miljöpartiet och Vänsterpartiet vill ha kortare arbetstid. Vänsterpartiet kongress beslutade i maj om sex timmars arbetsdag, att A-kassan ska höjas till 90 procent av lönen och att karensdagen i såväl a-kassan som sjukförsäkringen ska slopas, Miljöpartiets kongress ställde sig samma månad bakom att partiet i valrörelsen ska driva krav på 35-timmars arbetsvecka. Ett problem för Greklands offentliga finanser är att en betydande del av ekonomin finns i den svarta sektorn. Men de rödgröna vill avskaffa RUT-avdraget som gjort svarta jobb vita.

Tillväxt och jobb

På toppmötet den 17 juni fattade EU beslut om en ny strategi för tillväxt och jobb – Europa 2020. Strategin ersätter den tidigare Lissabonstrategin. För att förverkliga strategin inleds nu ett viktigt arbete inom EU för att stimulera jobb, investeringar, utbildning, strukturreformer och frihandel. Samtidigt återstår stora utmaningar när det gäller att konsolidera statsfinanserna.

Alliansregeringen har varit pådrivande i skapandet av den nya tillväxtstrategin. EU-minister Birgitta Ohlsson har särskilt betonat kvinnors arbetsmarknadsdeltagande som en nyckeln till ökad tillväxt och hållbara statsfinanser i Europa.

Enligt vänsteroppositionens överenskommelse kommer en rödgrön politik i EU att prioritera jobben. Därutöver ges inga detaljer, ingen vägledning för hur de vill stimulera jobb och tillväxt i Europa. Kommer de rödgröna att välkomna eller bromsa nylanseringen av den inre marknaden under hösten 2010? Kommer de att acceptera åtgärder för att främja frihandel och strukturreformer på Sveriges hemmamarknad eller kommer de att sätta käppar i hjulet för att förhindra det viktiga arbete för ökad tillväxt som nu inleds?

Den kommande rapporten innehåller ett konkret förslag från de rödgröna. De vill införa en så kallad Tobinskatt på internationella valutatransaktioner. Tobinskatten är ett förslag som den franska Attac-rörelsen har drivit länge och som Sverige tillämpade utan framgång under slutet av 1980-talet. Den avskaffades när det visade sig att skatten bara fick till följd att investeringskapital flydde utomlands. Att den skulle fungera på 2010-talet framstår som orealistiskt. Det vore att brandskatta Sverige på investeringskapital.

Klimatet

Enligt den kommande rapporten vill de rödgröna ”driva på för en minskning av EU:s utsläpp av växthusgaser med minst 30 procent fram till 2020.” Detta är dock något som regeringen redan gör.

Därutöver vill de se ett starkare samarbete med länder som Brasilien, Sydafrika och Indien om klimatpolitiken. Även detta är något som redan sker. Samtidigt är det viktigt att hålla i minnet att det inte var dessa länder, utan Kina och USA som blockerade en skarp överenskommelse om klimatet i Köpenhamn. Därför är det inte självklart att EU ska fokusera all energi på att förhandla med Brasilien, Sydafrika och Indien inför klimattoppmötet i Mexiko senare i höst.

Slutligen vill de rödgröna se ”kraftfulla initiativ av EU och Sverige” inför klimattoppmötet i Mexiko. Rapporten innehåller dock inga sådana initiativ. Den innehåller inte heller några nyheter eller initiativ i övrigt när det gäller EU:s klimatpolitik. Trots den högljudda kritik som främst Miljöpartiet företrädde inför toppmötet i Köpenhamn förmår alltså de rödgröna inte ens enas kring en kraftfull klimatpolitik för EU, det område som de flesta svenskar anser vara det allra viktigaste i EU-samarbete.

Handels- och jordbrukspolitiken

”Svensk jordbruksproduktion måste öka. Den nuvarande utvecklingen med alltmer importerad mat är farlig. Det kommer inte alltid att finnas tillgång till billiga utländska livsmedel.”

Peter Eriksson på LRF-stämman, 26 maj 2010

”... vi kommer att behöva producera en större andel av vår mat här hemma i Sverige. Det är en solidaritetsfråga, men också ett egenintresse.”

Peter Eriksson i UNT, 10 juni 2010

Peter Eriksson, Mona Sahlin och Lars Ohly uttalade på LRF-stämman i maj att Sverige bör utreda ett mål för egenproducerad mat. Vänsterledarna låter som ekon från beredskapsåren på 40-talet. Vi har hört budskapet från franska bönder, men aldrig från Socialdemokraterna under partiets senaste tolv år vid regeringsmakten.

Att livsmedel ska framställas i Sverige är en omskrivning för att vi inte ska importera från utvecklingsländer. Missväxter är ofta lokala och kan slå ut stora delar av ett enskilt lands skörd. Bästa skyddet mot svensk matbrist är en välfungerande internationell handel med livsmedel. Det är sällan klimatsmart att köpa närodlat. Grönsaker eller blommor som vintertid odlas i uppvärmda växthus i Nordeuropa genererar ofta större koldioxidutsläpp än vad transporter gör.

Om endast fem år ska världen uppnå FN:s millenniemål att halvera andelen svältande i världen. Det är en uppgift som inte går att ro i land med endast biståndsinsatser. Jordbruket är en nyckelsektor i många utvecklingsländers ekonomi. Men Miljöpartiets mantra är tänk globalt – handla lokalt. Det är med denna typ av protektionistiska argument som världens fattiga länder under decennier har stängts ute från EU. Det är inte protektionism och självförsörjning som minskar fattigdomen i världen, utan ökad handel.

Ordet frihandel censureras visserligen fortfarande, men i den kommande slutrapporten om utrikespolitiken har de rödgröna bytt fot i handels- och jordbrukspolitiken. Istället för att arbeta för självförsörjning som mål vill de plötsligt fasa ut EU:s jordbrukssubventioner. Detta är en mer traditionell svensk handels- och jordbrukspolitik. Den fråga vi stället oss är vad som egentligen gäller? Är det uttalandet på LRF-stämman om att Sverige ska ha självförsörjning som mål eller är det en mer frihandelsorienterad politik som gäller? Vilket budskap kan vi lita på? För närvarande förefaller det skifta från vecka till vecka.

6. Rödgrön röra i EU-politiken vid maktskifte

Det är klart att det här är en koalition av partier som alla har en väldigt positiv attityd till EU-samarbetet. Det märks först och främst i att ministrarna och partierna har ett större öppet intresse av EU-frågorna...

Margot Wallström om alliansregeringens respektive S-regeringens engagemang i EU, SR Ekot 23 mars 2007

I valet i september står två regeringsalternativ mot varandra. Det ena vill fortsätta stärka Sveriges europeiska engagemang och utveckla EU-samarbetet för att bättre kunna ta itu med gemensamma utmaningar. Det andra alternativet består av Vänsterpartiet, som kräver att Sverige lämnar EU, Miljöpartiet, som vill vara med till hälften, och Socialdemokraterna, som fortfarande är djupt splittrad i frågan om Sveriges roll i Europa.

Sedan alliansregeringen tillträdde 2006 har Sverige haft ambitionen att vi ska tillhöra kärnan av EU. Vi har gått från ett halvljumat deltagande till ett helhjärtat engagemang. Vi bygger allianser med likasinnade för att nå resultat i frågor som är viktiga för Sverige och tar ansvar för att driva EU:s gemensamma intressen framåt. Samtidigt arbetar regeringen för att på hemmaplan förklara och förankra de beslut som Sverige är med att fatta i Bryssel.

Medan de rödgröna arbetar febrilt för att presentera en utåt gemensam hållning i en fråga som en majoritet av svenska folket enades om för 16 år sedan arbetar den borgerliga alliansregeringen för att utveckla det europeiska samarbetet och för att öka Sveriges internationella inflytande. Bara ett fåtal månader inför valet försöker vänsterpartierna lägga tillräta sina linjer i förhållande till 1994 års folkomröstning.

Att Sverige i valet 2010 får en regering som omfamnar EU-samarbetet är avgörande för vårt lands framtid. Socialdemokraterna, Miljöpartiet och Vänsterpartiet har en lång väg att gå för att utgöra en enad röst inom unionen med förutsättning att påverka. Med en regering som är splittrad i centrala EU-frågor kommer Sverige att förlora inflytande.

Frågan kvarstår: vilken Europapolitik kommer de rödgröna att driva? Ska Sverige fortsätta som en aktiv partner i EU:s kärna, eller ska vi – tvärtemot vad svenska folket vill – förbli en bromskloss i EU-samarbetet?